

Den tredie Udvidelse af Loven af 1865 er denne, at det forbydes, at fotografiske Arbejder maa gengives som Træsnit, Stentryk eller lignende. Derved vil man i betydelig Grad ramme vor Dagspresse. Denne glider jo mere og mere over til at illustrere sine Nyheder og ledsage sine Artikler med Illustrationer. Men efter Lovforslaget vil dette for Fremtiden være umuligt for Bladet, rent bortset fra Penge-spørgsmaalet, da det jo ikke spiller nogen stor Rolle for et nogenlunde velsitueret Blad, om det skal give en Fotograf 1 Kr. eller 2 for at gengive et Billede. Men alle de Omstændigheder, der ere forbundne dermed, ville gøre det ret umuligt for Bladene at faa Artiklerne illustrerede. Jeg kunde jo nemt fremføre Eksempler. Der er f. Eks. et eller andet Sted brændt en eller anden gammel karakteristisk Herregaard eller en anden ejendommelig Bygning. Branden telegraferes ud over Landet, og en eller anden Redaktør ejer tilfældigvis et Billede af denne Gaard og kunde ønske at ledsage sin Artikel om Branden med dette Billede og sige: Saaledes saa Bygningen ud, nu er den borte. I saa Tilfælde skal han først, hvis Billedet er en halv Snes Aar gammelt, se nøjagtigt efter, granske det for at se, hvor han kan finde Fotografen. Denne kan maaske være flyttet fra den By, hvor han boede, først til en anden, saa til en tredie By, men Redaktøren skal efter ham, indhente ham og finde ham. Er Manden død, skal Redaktøren have fat i hans Slægtninge, og naar han har faaet fat i dem, skal han have deres Tilladelse til at bruge dette gamle Fotografi. Forholdet bliver da det, at inden den Tid er Billedet betydningsløst. Saaledes kunde der nævnes mange Eksempler, men det ene kan jo være tilstrækkeligt. Herefter vil man i Dagspressen og i den illustrerede Presses Tjeneste stadig komme til at bevæge sig paa gyngende Grund, hvor man ikke ved, om man bryder Loven eller ej, hvor man ikke ved, om man ved Uagtsomhed kommer til at falde ind under Lovens Straf. Bernerkonventionen stiller ikke dette Forlangende. Det eneste, Konventionen kræver paa dette Omraade, er, saa vidt jeg forstaar, det, at udenlandske Fotografer skulle beskyttes paa samme Maade som vore egne, men Konventionen forlanger ikke disse yderlig strenge Bestemmelser. Efter det foreliggende Forslag bliver Fotografen Ejer og den egentlige Ejer af ethvert Billede, han fremstiller. I den gamle Lov af 1865 stod der: „for egen

Regning har frembragt et Billede“, altsaa „for egen Regning“. Det vil sige, han skulde selv have lagt Penge til, han skulde selv have sat dette Foretagende i Gang, det skulde være sket for hans egen Regning, efter hans eget Initiativ. Men i det foreliggende Forslag er der kommet til at staa: „den, som selv eller ved Medhjælp har frembragt“, og derved flyttes Ejendomsretten helt og holdent over til Fotografen. En Mand, som gaar op til en Fotograf og bestiller sig nogle Billeder — det være sig Portrætter eller Billeder af Landskaber —, betaler, hvad det koster, men den egentlige Ejendomsret hviler ikke mere hos den Mand, som har købt Billederne, den hviler hos Fotografen, som med visse Indskrænkninger kan benytte den, kan udstille et saadant Billede i sit Udhængsskab. Det paahviler da den Mand, der har betalt Billedet og bestilt dette Stykke Arbejde, at nedlægge Forbud, og hvis han ikke nedlægger Forbud, er det tilladt at udstille Billedet. Med den Indskrænkning, at Ejendomsretten ved Portrætter ikke kan udøves uden den portrætteredes Samtykke — altsaa kun med den Indskrænkning —, gaar Ejendomsretten over til Fotografen for det Arbejde, man bestiller og betaler. Det er en ganske ejendommelig Form, og det forekommer mig at være lidt vel strengt.

Som sagt, dette Forslag indeholder efter min Opfattelse — jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder, da Forslaget skal til et Udvalg og der vel nok bliver set igennem — en højst streng, meget skarp og meget unødig Beskyttelse, som vil virke generende i det daglige Liv, og som ogsaa vil skabe en vis Utryghed i mange Kredse. Naar Talen er om Fotografer og Beskyttelse, kunde der langt snarere være Anledning for den højtærede Minister til at komme med en Lov om Beskyttelse *mod* Fotografer. Det er jo saaledes, at naar der kommer en kendt Mand til en By, kan man være sikker paa, at baade i større og mindre Byer ville de 9 af 10 af Byens Fotografer afholde en ihærdig Klappagt paa denne Mand. Det kan ogsaa blive ret generende for andre Mænd, som ere lidt kendte, idet de ved adskillige Lejligheder blive omsværmede af Fotografer, som uden nogen som helst Tilladelse nappe dem, hvor de kunne. Der staar her i Lovens § 4: „Denne Bestemmelse finder ikke Anvendelse paa Billeder, ved hvilke det ikke har været Formaalet at afbilde enkelte Personer, men derimod at fremstille Landskaber, offentlige For-